

РАКИЕНОТО ДЯВОЛЧЕ

Имало нѣкога единъ беденъ селянинъ. Той всѣки день отивалъ на работа въ полето. Хранѣлъ се само съ сухъ хлѣбъ, който обикновено скривалъ въ нѣкоя трънка. Единъ день край него минало едно малко дяволче. То намѣрило скрития хлѣбъ, взело го и се зарадвало, че ще ядоса селянина. Ала селянинътъ не се ядосалъ, а само си казалъ спокойно: „Навѣрно го е взелъ нѣкой, който е билъ по-гладенъ отъ мене“. Следъ това радостно продължилъ да работи. Това страшно много разядосало малкото дяволче; разядосало и дявола, при когото служело то. Той захваналъ да навиква дяволчето: „Ако ти не подмамишъ селянина въ продължение на три години, ще те удавя въ света вода“. Уплашило се малкото дяволче, преоблѣкло се като селски слуга и отишло да се глави при селянина.

Настъпила суха година. Слугата посъветвалъ господаря си да посѣе жито въ мочурлива земя. И, докато другитѣ селяни пожънали храна, колкото да имъ стигне за хлѣбъ, селянинътъ напълнилъ и препълнилъ хамбаритѣ си. „Какво да правя съ излишната храна — попиталъ той. Толкова много не бихме могли да изядемъ!“ — „Тогава, научете се да я пиете“, — ухилило се дяволчето и донесло казанъ за варене на ракия. И селянинътъ се научилъ, какъ се вари ракия. А следъ това — и да пие.

Когато станало това, дяволчето отишло при голѣмия дяволъ да се похвали. И, за да го увѣри, завело го въ кѣщата на селянина. Тамъ седѣлъ селянинътъ съ